

стиански народи и отъ цѣлия християнски свѣтъ да образува една всесвѣтска християнска държава, на която той въ религиозна форма да бжде неоспоримъ и абсолютенъ монархъ¹⁰⁸. За аспирациитѣ пѣкъ и политическитѣ стремения и задачи на народитѣ, които влѣзали въ състава на тази всемирна християнска държава, папата не само че не обръщаль никакво внимание, но напротивъ, като имъ отдаваль догматиченъ и религиозенъ характеръ, ги прѣслѣдваль. Той поканваль вѣрнитѣ си и прѣдани християнски владѣтели и народи на кръстоносенъ походъ противъ ония, които не признавали неговото върховно духовно началство и отказвали да влѣзатъ въ състава на всемирната християнска държава, която се стремѣль да образува. Въ това именно се състояло недоволството на папитѣ отъ българския царъ Иванъ Асѣнь II и отъ босненския банъ Кулинъ, които и обявили за еретици. Противъ стремѣнитѣ на папата се обявила и опълчила Византия и вслѣдствие на това се появилъ голѣмиятъ църковенъ въпросъ. Главната причина на тази голѣма борба и на раздѣлението на християнската църква на двѣ половини е политична, а пѣкъ религиозната играла само формална роля. Папата, за да съкруши неприятеля си, Византия, искаль да прѣнесе борбата на самата ѣ граница. За тази цѣль най-сгодниятъ пунктъ и най-силната позиция била младата българска държава. Затова папитѣ винаги, когато имъ се падалъ случай, се стараяли да подчинятъ България подъ духовното си началство. Тѣ положили най-голѣми усилия въ врѣме на българскитѣ владѣтели князь Борисъ и царъ Калоянъ; но всички тия старания останали безуспѣшни, защото цѣлитѣ на папитѣ и българитѣ не само че не се съвпадали, но напротивъ били

¹⁰⁸. Rački d-r Er. Odlomci, 61.